

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 360/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, advokátska kancelária, Na Priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na nerušené užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 151/2012 z 9. decembra 2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2011 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na nerušené užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 151/2012 z 9. decembra 2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo (ďalej len „napadnutý rozsudok a postup najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva: „Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20 C/116/2005-408 z 12. 05. 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/195/2009 z 27. 10. 2009 boli žalovaní Krajské riaditeľstvo PZ SR Banská Bystrica a Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici zaviazaní zaplatiť [REDAKOVANÉ] (ďalej len sťažovateľ) každý, náhradu nemajetkovej ujmy 4.979,09,- EUR.

Ďalším uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 29. 01. 2010 č. k. 20 C/116/2005-499 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 04. 2010 č. k. 17 Co/63/2010-545 boli žalovaní zaviazaní k náhrade trov konania.

Na podklade mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len odporca) uznesením sp. zn. 5 MCdo/7/2010, 5 MCdo/18/2010 z 23. 02. 2011 (doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 03. 03. 2011) zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. 10. 2009 č. k. 17 Co/195/2009-464 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 04. 2010 č. k. 17 Co/63/2010-545.“

Sťažovateľ argumentuje, že „po zrušení a vrátení veci Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 14.12.2011 sp. zn. 17 Co 82/2011, 17 Co 83/2011 rozsudok okresného súdu z 12.05.2009 č. k. 20 C 116/2005-408 vo výroku o povinnosti žalovaného... zmenil tak, že žalovanému v 1/ uložil zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 Eur

do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku... žalovanému v 4/ uložil zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku...“. Sťažovateľ uvádza, že vo zvyšnej časti žalobu zamietol a zmenil aj výrok o trovách konania tak, že náhradu trov prvostupňového konania nepriznal. Sťažovateľ *„podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici rozsudkom zo 14.12.2011 sp. zn. 17 Co 82/2011, 17 Co 83/2011. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 151/2012 z 09.12.2015 (doručený 04.01.2015) dovolanie sťažovateľa proti výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14.12.2011 sp. zn. 17 Co 82/2011, 17 Co 83/2011, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 12.05.2009 č. k. 20 C 116/2005-408 o povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4 979,09 Eur tak, že žalovaný 1/ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 Eur a o povinnosti žalovaného 4/ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 Eur, zamietla, vo zvyšnej časti dovolanie odmieta.“.*

Sťažovateľ uvádza, že *„dovolanie doplnil podaním z 26.11.2015, v ktorom argumentoval proti procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania“.* V tejto súvislosti sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa s jeho argumentáciou nedostatočne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd sťažnosťou napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jeho značené práva. Za ťažiskový argument uvádza porušenie rovnosti zbraní, právnej istoty a nestranného súdu procesnou akceptáciou mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Označené práva podľa názoru sťažovateľ mali byť porušené *„sťažnosťou napadnutým rozsudkom odporcu, ale i v základnom konaní vyvolaným podaním mimoriadnych dovolaní generálneho prokurátora vedené pôvodne pod sp. zn. 5 MCdo 7/2010, 5 MCdo 18/2010“* z 23. februára 2011 (ďalej len „uznesenie o mimoriadnom dovolaní“).

Z obsahu sťažnosti tiež vyplýva, že ústavný súd odmietol skoršiu sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o mimoriadnom dovolaní uznesením sp. zn. I. ÚS 219/2011 z 9. júna 2011 pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Sťažovateľ poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa problematiky mimoriadnych dovolaní, ako aj na zjednocovacie stanovisko ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 3/2015 z 18. mája 2015 a tvrdí, že v zmysle neskoršieho zjednocujúceho stanoviska ústavného súdu (uznesenie o mimoriadnom dovolaní bolo vydané 23. februára 2011, pozn.) bolo mimoriadne dovolanie v jeho veci procesne neprípustné.

V dôsledku namietanej procesnej neprípustnosti mimoriadneho dovolania z dôvodu, že vo veci nebolo podané dovolanie, sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, keďže najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nereagoval na obsah jeho podania z 26. novembra 2015, v ktorom argumentoval judikatúrou ESLP, ako aj už uvedeným zjednocujúcim stanoviskom ústavného súdu. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že *„odporca rezignáciu na argumenty sťažovateľa z 26.11.2015 v sťažnosťou napadnutým rozsudkom neoprávnene zasiahol do sťažovateľovho základného práva na majetok a jeho nerušené užívanie, pričom sťažovateľ tento zásah nepovažuje za spravodlivý a dôvodný, pretože nespĺňa kritéria legitímnosti, nevyhnutnosti, zákonnosti a preto bolo porušené jeho základné právo priznané čl. 20 ústavy a článkom 1 Protokolu č. 1 Dohovoru“*.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na nerušené užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 151/2012 z 09.12.2015 konaním, ktoré mu predchádzalo porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 151/2012 z 09.12.2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. [redacted] priznáva finančné zadostučinenie v sume 5 000 Eur (slovom päťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume vyčíslenej na výzvu ústavného súdu, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Kristíny Mitrovej Polkovej, Na Priekope č. 174/13 do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Sťažovateľ zároveň namieta, že v dôsledku už uvedeného porušenia práv procesnej povahy došlo aj k porušeniu práv hmotnej povahy, teda základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

1. Kľúčovou námietkou sťažovateľa je porušenie princípu rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces, respektíve súdnu ochranu v dôsledku prípustnosti mimoriadneho dovolania, na základe ktorého došlo k zrušeniu právoplatného rozsudku vo veci sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní a následne po vrátení veci k právoplatnej zmene tohto rozsudku napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Arbitrárnosť napadnutého rozsudku má zakladať aj skutočnosť, že najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku nereagoval na námietky sťažovateľa uvedené v doplnení jeho dovolania z 26. novembra 2015.

Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa je potrebné konštatovať, že sťažnostné námietky sa koncentrujú na procesnú neprípustnosť už prijatého rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní, v dôsledku ktorého malo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti zbraní aj v neskoršom rozhodovaní súdov o nároku sťažovateľa zavŕšeného napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Sťažovateľ ďalej v tejto súvislosti namieta, že podaním z 26. novembra 2015, ktorým doplnil svoje dovolanie, poukazoval na aktuálnu rozhodovaciu činnosť ESĽP a tiež na zjednocujúce stanovisko ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 3/2015 z 18. mája 2015 a najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nereagoval, čím založil arbitrárnosť napadnutého rozsudku.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako EŠLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Pokiaľ ide o namietanú procesnú neprípustnosť mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, ktorá mala byť hlavným argumentom svedčiacim o porušení princípu rovnosti zbraní a ktorá mala spôsobovať arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu po tom, ako vo veci na základe kasa ného rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní konal Krajský súd v Banskej Bystrici a rozhodol rozsudkom zo 14. decembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 82/2011, 17 Co 83/2011 a následne v dôsledku podaného dovolania konal aj najvyšší súd (procesná prípustnosť dovolania v napadnutom konaní vyplývala zo zmeny rozhodnutia na druhom stupni, pozn.), ústavný súd konštatuje, že postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní už nemohol byť zaťažovaný touto vadou (porušenie princípu rovnosti zbraní), keďže sťažovateľ ako účastník konania v rámci dvoch inštancií sa mohol vyjadriť ku všetkým skutočnostiam

vzneseným alebo uplatneným v predchádzajúcich fázach konania na dvoch inštanciách. Keďže táto námietka nemala podstatný význam pre rozhodnutie o dovolaní, ktoré bolo založené na najmä nesprávnom právnom posúdení veci, najvyšší súd nebol povinný vyjadriť sa k podaniu sťažovateľa z 26. novembra 2015, a preto v dôsledku takéhoto postupu nemožno považovať ani odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu za arbitrárne. Vychádzajúc z uvedeného považuje ústavný súd túto námietku sťažovateľa za nedôvodnú.

Napriek uvedenému z dôvodu presvedčivosti odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd aj vzhľadom na sťažovateľom citovanú aktuálnu judikatúru ESLP týkajúcu sa problematiky legitímnosti vstupu generálneho prokurátora do právoplatne ukončeného sporového konania pred všeobecnými súdmi konštatuje, že ani v zmysle judikatúry ESLP nie je automaticky porušením práva na spravodlivé konanie jeho podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru využitie mimoriadneho dovolania v každom jednotlivom prípade bez ďalšieho, pretože pripúšťa výnimku prípustnosti využitia tohto mimoriadneho opravného prostriedku v prípadoch, ak takýto postup slúži pre účely napravenia podstatných väd konania alebo omylov vo výkone spravodlivosti, ktoré majú zásadný vplyv na právny systém, a nie pre účely zabezpečenia právnej čistoty. V zmysle judikatúry ESLP je kľúčové posúdenie, či existovali v posudzovanom prípade „podstatné a presvedčivé okolnosti“, ktoré by odôvodňovali výnimku z princípu právnej istoty, ktorý vyžaduje nezrušiteľnosť súdnych rozhodnutí v súkromnoprávných sporoch.

Z obsahu uznesenia o mimoriadnom dovolaní v sťažovateľovej veci vyplýva, že pre rozhodnutie o ňom bola právne významná právna otázka, či uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podlieha premlčaniu. Keďže táto otázka nebola jednoznačne ustálená v rozhodovaní vyšších súdov, ako to naznačil aj ústavný súd v odôvodnení svojho uznesenia proti skoršej sťažnosti sťažovateľa, boli podľa názoru ústavného súdu splnené podmienky akceptovateľnosti využitia mimoriadneho dovolania, pretože posúdenie tejto otázky malo vplyv nielen na rozhodnutie vo veci sťažovateľa, ale aj na posudzovanie analogických prípadov, teda išlo o systémové riešenie právnej otázky. O správnosti tejto úvahy svedčí aj argumentácia uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, keď k otázke posudzovania premlčateľnosti práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázal na to, že „*Najvyšší súd Slovenskej republiky na zasadnutí občianskoprávneho kolégia*

29. mája 2013 prijal právnu vetu, ktorá má základ vo vyššie citovanom rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 194/2011 z 27. novembra 2012, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje (R 58/2014)“. Navyše, podstatnou okolnosťou v prípade sťažovateľa bolo aj to, že nešlo o rýdzo súkromnoprávny spor v pravom slova zmysle, pretože v okolnostiach veci išlo o náhradu nemajetkovej ujmy, kde žalovanými subjektmi boli štátne orgány.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa proti postupu a napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodov uvedených v sťažnosti je zjavne neopodstatnená, a preto ju bolo potrebné v rámci predbežného prerokovania z tohto dôvodu odmietnuť.

2. Sťažovateľ ďalej namietal, že napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na nerušené užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Argumentoval tým, že najvyšší súd tým, že rezignoval a nereagoval na argumenty sťažovateľa uvedené v podaní z 26. novembra 2015, zasiahol do označených práv sťažovateľa majetkovej povahy. V tejto súvislosti tiež uviedol, že zásah nepovažuje za spravodlivý a dôvodný, pretože nespĺňa kritériá legitímnosti, nevyhnutnosti a zákonnosti.

Ústavný súd považuje tieto námietky sťažovateľa za nedôvodné a vo všeobecnosti nekonkrétne. Pokiaľ ide o zákonnosť postupu a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že nezistil relevantné porušenie zákona, ktorý bol aplikovaný v prípade sťažovateľa, preto konštatuje, že neexistuje spojitosť medzi namietaným porušením práv hmotnej povahy a napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu. Obdobne ústavný súd už v predchádzajúcej časti sa vyjadril k legitímnosti postupu generálneho prokurátora pri využití mimoriadneho dovolania a konštatuje, že neexistuje relevantná spojitosť namietaným porušením práv hmotnej povahy a napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ďalej dodáva, že najvyšší súd sa riadne zaoberal námietkami sťažovateľa a ústavne konformným spôsobom

vysvetlil, prečo v jeho veci bol uplatnený nárok premlčaný vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, preto v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, jeho predchádzajúcim postupom a namietaným porušením označených práv sťažovateľa hmotnej povahy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2016